

Så mener jeg heller ikke, at hr. Jørn Jespersen rigtig svarede på spørgsmålet om befolkningstilvæksten. Vil SF være med til at sætte en grænse, så man ikke får en stigning i befolkningstilvæksten? Hvis man får en masse flere folk, skal de også mættes, og ekstra munde er lig med ekstra affald, fordi de både skal have fødevarer, og der kommer nogle produkter ud, som skal skaffes væk igen. Er det noget, SF går ind for at sætte en stopper for, eller vil man kun give flere penge ud? Er det den eneste løsning, man ser?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg er udmærket klar over, at ulandsstøtten som sådan har gennemgået nogle ændringer i de 40-50 år, den har eksisteret, selvfølgelig har den det. Men når jeg taler om ændringer, vil jeg gerne have nogle ændringer, man kan få øje på.

Jeg ved også godt, at der er nogle små samfund i Indien og Afrika osv., der har fået rent vand ved hjælp af nogle nye brønde, men det er jo så lidt i forhold til de kæmpekontinenter.

Hvad hjælper sådan en støtte en landsbybefolkning, der ikke har fået rent vand? Den hjælper ingenting.

Så vil jeg også lige spørge hr. Jørn Jespersen, om han slet ikke har nogen problemer med at give ulandsstøtte til lande, der producerer atomvåben som f.eks. Kina, Pakistan og Indien, eller give ulandsstøtte til lande, som egentlig via deres kultur fastholder folk i kulturelle middelaldersamfund som f.eks. Egypten, lande på det afrikanske kontinent eller Indien, som stadig har et kastesystem, hvor folk fødes ind i nogle klasser, de overhovedet ikke kan komme ud af. Det er da i hvert fald ikke fremmede for et givet lands udvikling, at 50, 60, 70 pct. af landets befolkning eller måske endda endnu flere er undermennesker.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg kan selvfølgelig bekræfte over for hr. Jeppe Kofod, at der er en række partier, bl.a. hans eget og mit, der er meget optaget af kvaliteten i bistanden. Uanset niveauet er vi optaget af kvaliteten.

Det er rigtigt, at bistanden bliver evalueret utrolig tit og ofte, og det er måske i virkeligheden et af problemerne, at vi en gang imellem bruger for mange kræfter på evaluering og for lidt på bistand. Men den evaluering, der bliver lavet, viser jo, at vi ligger i toppen, og at kvalite-

ten stiger, men det er ikke det samme, som at den ikke kan blive bedre. Det tror vi den kan, og vi skal selvfølgelig arbejde videre med at gøre den bedre.

Jeg tror, hr. Jørn Dohrmann er uden for min pædagogiske rækkevidde, men jeg prøver bare én gang mere: Er det nok at give penge, hvis kvaliteten ikke følger med? Skal der ikke holdes øje med det? Jo, jo og atter jo! Det skal der, det er dét, jeg har sagt adskillige gange, og den holden øje med, den evaluering viser, at tingene udvikler sig i den rigtige retning, og at vi er ret dygtige.

Hvad har SF gjort? Vi er gået foran med et godt eksempel, og hvad forestiller hr. Dohrmann sig, at vi ellers skulle have gjort? Redet ind på en stor hest i fremmede landes parlamenter og tvunget afstemninger igennem? Eller hvad forestiller man sig? Vi er gået foran med et godt eksempel, det er, hvad vi kan her i Danmark.

Grænser for befolkningstilvæksten? Jamen jeg har jo sagt, at befolkningstilvæksten er et meget stort problem, og den bedste indsats mod det er at yde udviklingsbistand og åbne vore markeder, så den sociale udvikling gør, at folk får færre børn. Jeg ved ikke, hvad hr. Dohrmann ellers forestiller sig.

Kl. 13.40

Endelig spørger hr. Per Dalgaard efter nogle ændringer, man kan få øje på. Jamen hvorfor spiller Dansk Folkeparti ikke ud med et forslag til, hvordan man selv ønsker udviklingsbistanden organiseret? Det vil vi da meget gerne kigge på, men vi har bare aldrig set andet end gold kritik, og vi har aldrig hørt andet end ønsket om nedskæring. Hvis man vil ind i en konstruktiv debat, må man selv komme med nogle forslag.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Da Folketinget sidst diskuterede mødet i Johannesburg i maj måned, var der som bekendt bred enighed om en vedtagelse, der fastlagde, at den danske strategi skulle være at gå efter en global aftale, der sammenkoblede de forskellige internationale processer, som alle har noget med bæredygtig udvikling at gøre. Man kan sige, at det skulle forsøges at finde et fodslag i det såkaldte internationale samfund om at koble miljø- og udviklingsproblematikkerne sammen, få ulandene med på at tage miljøet alvorligt og få ilan-